

РЕШЕНИЕ

№ 2623

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **10251** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на Х. А. Ал-Р. Х. А., гражданин на И., с паспорт № А12940919, изд. на 08.03.2018 г., [населено място], И., чрез адв. Р. П. К., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3, офис 6 срещу Отказ на виза изх. № АНК 19006330/23.09.2020 г. на Л. И. Тотин трети секретар КС – А., с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

В жалбата се твърди неправилност и незаконосъобразност на издадения административен акт. Сочи се, че жалбоподателят има сключен брак с българска гражданка, макар да не навеждат изрично доводи за извършено нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на зачитане на личния и семейния живот. Подробни съображения в тази насока са излагат в съдебно заседание. От съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен и немотивиран, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Претендира се разноси.

Ответникът - трети секретар на Посолството на Република България в А. - Република

Турция, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно призован, не изразява становище .

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е подал искане в Посолството на РБ в И. (стр. 16), за получаване на виза вид „D” за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 23.09.2020г. същият е получил отказ за издаване на виза /стр. 6/, по образец. В основанието на постановения акт е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като в бележка е конкретизирано, заявителят не доказва достоверно целта и условията на пътуването, а бракът му с български гражданин е сключен с цел –получаване на разрешително за пребиваване.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок , подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Видно от представеното заявление за виза в същото е посочено, че приемащо лице е К. П. А.,- съпруга на заявителя. Към същото са приложени, както следва: копия от националния паспорт, от личната карта на съпругата, декларация с нотариална заверка на подписа, изходяща от К. П. А., както и такава от молителя, в които е посочено, че гражданският брак, сключен между тях не е с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България. Приложен е и Договор за наем, сключен между жалбоподателя и неговата съпруга от една страна и М. Б. от 15.06.2019г., с нотариална заверка на подписите на договарящите се, за възмездно ползване за срок на една година за недвижим имот с административен адрес в [населено място], както и декларация от наемодателя ,че е съгласна наемателите да живеят в жилището и и да бъдат адресно регистрирани на посочения адрес . Видно от приложеното свидетелство за съдимост чужденецът не е осъждан. Представени са още извлечение от търговския регистър и справка от НОИ, от които се установява, че жалбоподателят е управител на регистрирано през 2014г. търговско дружество, със седалище в РБългария, както и че във връзка с осъществяваната от него дейност, е наемал лица по трудово правоотношение. Приложено е още извлечение от банкова сметка, от което се установява, че молителят разполага с финансови средства за издръжка, застрахователна полица, както и Удостоверение за сключен граждански брак, от което е видно, че жалбоподателят е сключил граждански брак на 05.07.2019г. с К. П. А. . В хода на съдебното производство са представени и копия от паспортите и

билети за пътуване до И. и обратно на двамата съпрузи.

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от Л. Тотин – трети секретар, определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 22 / 26. 06. 2018 г. на посланика на Република България в И. и Заповед № 95-00-254 / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи, поради което съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D”, като, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, като член на семейството на български гражданин.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В оспорения отказ, се сочи, че заявителят не е установил достоверността на целта на пребиваване, както и че бракът със съпругата- българска гражданка е сключен с цел заобикаляне на законовия режим за пребиваване на чужденци

Разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим предвижда, че в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ, в съставения за отказа формуляр се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения,

засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. В случая е основателно възражението на жалбоподателя за липса на мотиви в оспорения отказ. Административният орган е изложил бланкетни мотиви, които не съдържат посочване на фактическите основания, обосноваващи правните му изводи.

Видно от приетите по делото доказателства, с подаване на заявлението за издаване на виза, чужденецът е представил многобройни писмени доказателства във връзка с искането му. Както основателно се посочва в жалбата, в съставения форумляр за отказ не е налице обсъждане на тези документи, както и не са посочени относимите обстоятелства, които са останали недоказани.

Конкретни мотиви за постановения отказ не са изложени и в други документи, изготвени в хода на административното производство.

Видно от приложеното по делото извлечение от писмо рег. № RB-202001-001-03-M-6-3351/18.10.2019г. на държавна агенция „Национална сигурност“ е посочено, че през 2017г. ДАНС е разполагала с данни, които са дали основание да се предполага, че жалбоподателят е съпричастен към дейността на канали за нелегална миграция. Не са посочени такива, които да обосновават извод, че А. представлява заплаха за националната сигурност. Изразени са съмнения, че вероятно бракът е фиктивен. Не е изразено конкретно становище по отношение искането за издаване на виза „D“ с цел пребиваване на територията на Р. България.

Съдът намира, че извършената проверка от ДАНС е сторена формално. Становището, освен, че не изразява ясна позиция по искането за издаване на виза, се позовава на абстрактни данни за участие в нелегален трафик, събрани преди повече от две години. Колкото до изразеното съмнение за фиктивност на брака, същото дори не се обосновава с извършена проверка. Ето защо, съдът не го кредитира с доверие.

Становището на директора на дирекция „Миграция“ при МВР(стр.67) е отрицателно. Същото се позовава декларативно на това на ДАНС. Последното, както вече бе посочено, е необосновано, поради което не би могло да послужи за изясняване на фактите, включени в предмета на доказване, респективно да замести мотивите в оспорения административен акт и обуслови отрицателен отговор на искането на чужденеца за издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

За да се приеме, че е изпълнено изискването за мотивираност на административния акт, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК същият следва да съдържа конкретни фактически и правни основания за издаването му. Както бе посочено по-горе в решението, специалният ЗЧРБ също изрично регламентира изискването за излагане на мотиви при издаване на отказ за виза. Цитирането на правното основание за отказа или посочването на общи, бланкетни мотиви, както в случая, не е достатъчно, за да бъде изпълнено нормативното изискване за мотивираност на акта. В случая административният орган се е ограничил да посочи като мотиви за отказа липсата на доказателства за изпълнение на законовите изисквания за издаване на виза, като почти дословно е цитирал приложимите разпоредби – чл. 10, ал. 1 т. 17 и т. 24, ЗЧРБ./

последната, междувпрочем, не фигурира в текста на български език на формуляра за отказ/. Не е изложил конкретните фактически основания, въз основа на които е формирал тези правни изводи – кои факти и обстоятелства органът е анализирал, за да приеме, че са налице посочените правни основания за отказ на виза. Също така, при наличието на приложения към заявлението писмени доказателства във връзка с основните причини, обосноваващи престоя на чужденеца в България, органът не ги е обсъдил и не е изложил мотиви за причините, поради които е приел, че тези доказателства не са достатъчни, както и не е посочил какви документи е следвало, но не са били представени от кандидата.

Това нарушение на административнопроизводствените правила е съществено, тъй като до голяма степен ограничава правото на защита на жалбоподателя, който от съдържанието на акта и/или от приложенията към него документи следва да бъде запознат с конкретните фактически основания за издаването му и да може да разбере кои нормативни изисквания не е изпълнил. В случая това е невъзможно, тъй като отказът е постановен без да са посочени фактическите основания за издаването му, съответно с бланкетни правни изводи, повтарящи до голяма степен съдържанието на правните норми, на които се е позовал органът. Допуснатото нарушение пречатства осъществяването на съдебен контрол за материалноправна законосъобразност на административния акт, тъй като неизлагането на конкретни фактически основание за издаването му в значителна степен пречи да бъде извършена преценка доколко правилно е приложен материалният закон. / Вж.Решение № 2015 от 13.4.2020 г. по адм.д. № 7192/2019 г. на Административен съд – София/.

По гореизложените съображения, оспореният отказ следва да бъде отменен поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Отделно от това, съдът намира оспореният акт за незаконосъобразен и по същество, по следните съображения:

Съдът счита, че в хода на съдебното дирене се установи безспорно, че чужденецът е член на семейство на български гражданин, тъй като същият има сключен официален граждански брак с българската гражданка К. П. А. .

По делото е разпитана като свидетел съпругата на жалбоподателя. Видно от нейните показания, които съдът кредитира изцяло, като обективни, логични и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал, двамата имат интимни отношения от пет години, познават и контактуват с членовете на семействата си, помагат си в търговската дейност на жалбоподателя, поддържат интензивни физически и емоционални контакти, оказват си морална и финансова подкрепа.

По делото е изслушан и свидетеля Г. Г., чиито показания изцяло потвърждават тези на свидетелката К. П. А. . Според посоченото от него, съпрузите са заедно от няколко години, посещавали са го заедно нееднократно, присъствал е на съвместни срещи с родителите на съпругата, известно му е, че жалбоподателят подпомага интензивно морално и финансово К. П. А., както и че заявява желание да живее в България, заедно със съпругата си.

Предвид изложеното, съдът , въз основа на събраните гласни доказателства, ценени в съвкупност с цитираните по-горе писмени такива, приема, че бракът между съпрузите не е сключен с цел заобикаляне установения в страната режим на пребиваване на чужденците, а се касае за трайно установени емоционални и фактически семейни отношения. / Вж Решение № 6476 от 02.06.2020 г. по адм. д. № 2979/2020 на Върховния административен съд/

Наличието на реално сключен граждански брак, е предпоставка за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

По горните съображения обжалваният отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган който следва да анализира представените от кандидата документи, да извърши конкретно, а не формално предвидените съгласувателни процедури, с цел установяване налице ли са предпоставките за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, при необходимост да изиска допълнителни документи, , след което да се произнесе със съответен акт в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски. От представените доказателства се установява, че общият им размер е 1210 (хиляда и десет) лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 1200 лв. платено адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита и съдействие (л.88).

Като съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и обстоятелството, че същото бе разгледано в три открити съдебни заседания, със събиране на допълнителни писмени и гласни доказателства, което се отразява и на обема на извършената от пълномощника работа, съдът приема за основателно възражението на ответника за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение до двойния размер на минималното адвокатско възнаграждение , определено съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения .

Поради това в полза на жалбоподателя следва да се присъди сума в размер на 1000 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, заедно с платената държавна такса от 10 лева..

Така мотивиран, Административен съд София-град, I–во отделение – 18-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Х. А. Ал-Р. Х. А., гражданин на И., с паспорт №

A12940919, изд. на 08.03.2018 г., [населено място] , И., чрез адв. Р. П. К., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3, офис 6 Отказ на виза изх. № ANK 19006330/23.09.2020 г. на Л. И. Тотин трети секретар КС – А., с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България да заплати на Х. А. Ал-Р. Х. А., гражданин на И., с паспорт № А12940919, изд. на 08.03.2018 г., [населено място] , И. сторените по делото разноски в размер на 1010 / хиляда и десет/ лева.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - трети секретар в Посолството на Република България в А. - Република Турция , за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България , в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: